

РЕШЕНИЕ

№ 162

гр. Пловдив, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разглежда докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно
търговско дело № 20225001000067 по описа за 2022 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 260291 от 19.08.2021 година, постановено по т.дело № 1240/2020 година по описа на Окръжен съд – С. З., е осъдено Застрахователно акционерно дружество „Б. В. И. Г.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., р. Т., пл. П. № *, да заплати на ХР. К. АТ., ЕГН ***** и на АНД. К. АТ., ЕГН *****, двамата от град С., ул. К., № **, със съдебен адрес град С., ул. Г. С., № *, о. *, адвокат В.О., суми от по 170 000 лева за всеки един от двамата ищци, представляващи обезщетение за причинените им неимуществени вреди от смъртта на тяхната дъщеря К. А. А., настъпила при ПТП на 20.02.2018 година, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 23.02.2018 година до окончателното им изплащане. В първоинстанционното решение са посочени бА.ите сметки на двамата ищци, по които следва да бъдат преведени присъдените суми. Осъдено е Застрахователно акционерно дружество „Б. В. И. Г.“ АД, ЕИК *****, да заплати на адвокат В.О., с адрес град С., ул. Г. С., № *, о. *, за осъществената

безплатна адвокатска помощ на ищците адвокатско възнаграждение в общ размер от 9860 лева. Осъдено е Застрахователно акционерно дружество „Б. В. И. Г.“ АД, ЕИК *****, да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт държавна такса в размер на 13600 лева.

С решение № 260362 от 21.12.2021 година, постановено в производство по чл. 247 от ГПК, е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решение № 260291/19.08.2021 година досежно началния момент, от който се дължи законната лихва върху обезщетенията за неимуществени вреди в размер на по 170 000 лева за всеки един от двамата ищци, като е постановено, че този начален момент е считано от 23.03.2018 година, а не първоначално посочения такъв – считано от 23.02.2018 година и са отхвърлени акцесорните претенции на двамата ищци за законна лихва за периода от 23.02.2018 година до 23.03.2018 година.

Така постановеното решение е обжалвано с въззивна жалба от Застрахователно акционерно дружество „Б. В. И. Г.“ АД, ЕИК *****, в частите, с които на всеки един от двамата ищци е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размерите над по 100 000 лева до по 170 000 лева, ведно със законната лихва от 23.03.2018 година, както и изцяло в частите, с които е присъдено адвокатско възнаграждение и разноски в тежест на жалбоподателя. Поддържа се, че присъдените обезщетения от по 170 000 лева за всеки един от ищите – родители на починалата вследствие на ПТП К. А., са в значително завишен размер, несъобразен със съдебната практика. Освен това решението било необосновано, постановено при нарушение на процесуалните правила и на материалния закон. Развити са съображения за понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД в подкрепа на доводите за завишен размер на обезщетенията. Поддържа се и наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалата, изразяващо се в липсата на поставен светлоотразителен триъгълник на пътното платно в нарушение на чл. 97, ал. 3 и ал. 4 от ЗДВП, поради което за С. Д. като водач на МПС, причинило ПТП, намиращите се на пътя хора били неочаквани и изненадващи при липсата на достатъчна видимост. Освен това необозначаването на мястото, на което преди процесното ПТП самата пострадала претърпяла ПТП, ограничило възможността за реакция на виновния водач. Във въззивната жалба е посочено, че е налице разминаване между изложените от ищите обстоятелства, че са живели в едно

домакинство с пострадалата и заедно са отглеждали децата ѝ и установеното със свидетелските показания, че преди ПТП пострадалата К. А. е била на гости на сина си в С. З., където той живеел и учел. Нямаło и доказателства за това, че влошаването на здравословното състояние на ищеца А.А. е в пряка причинна връзка със смъртта на дъщеря му, настъпила при ПТП. При определяне размера на обезщетението не била взета предвид и конкретната икономическа обстановка в страната към момента на настъпване на ПТП – 20.02.2018 година, пряко влияеща на стандарта на живот и доходите. Направен е и анализ на данните от НСИ за процента инфлация в България през 2018 и 2019 година, които не давали основание за завишаване размера на обезщетенията. Искането е да се отмени решението в обжалваните части – присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размера над по 100 000 лева до по 170 000 лева за всеки един от ищите, ведно със законната лихва от 23.03.2018 година, както и да се присъдят на жалбоподателя направените разноси пред първата и пред въззивната инстанция, както и юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Срещу въззивната жалба е подаден писмен отговор от адвокат В.О. като процесуален представител на ищите ХР. К. АТ. и АНД. К. АТ. с изразено становище за нейната неоснователност и искане за потвърждаване на първоинстанционното решение. Посочено е, че съдът е приложил точно принципа на справедливост при определяне размерите на обезщетенията с оглед на всички установени по делото обстоятелства, относими към понесените от ищите душевни болки и страдания, свързани със смъртта на тяхната дъщеря. Поддържа се също, че размерите на обезщетенията са съобразени с икономическите условия в страната към датата на инцидента, израз на които били високите нива на застрахователно покритие по застраховка „Гражданска отговорност“. Правилен бил и изводът на съда за липса на съпричиняване от страна на пострадалата. По отношение на съпричиняването, изразяващо се в нарушение на чл. 97, ал. 3 и ал. 4 от ЗДвП от пострадалата е изразено становище, че такова не е въведено като възражение в първоинстанционното производство и е преклудирано, освен че е и неоснователно.

Пред въззивната инстанция не са направени нови доказателствени искания.

Съдът, като се запозна със събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, подадена е от лице, имащо правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, а именно от ответника частично в осъдителната му част. При подаване на въззивната жалба е спазен предвидения в чл. 259 от ГПК срок.

Въззивната инстанция намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

По отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивната инстанция е ограничена от посоченото във въззивната жалба, освен когато става дума за приложение на императивна правна норма или когато съдът следи служебно за интересите на някоя от страните по делото или ненавършили пълнолетие деца. / т. 1 от ТР № 1/2013 година на ОСГТК на ВКС/. С оглед на тези свои правомощия съдът ще се произнесе по въведените от жалбоподателя оплаквания, подробно посочени по-горе.

Ищците ХР. К. АТ. и АНД. К. АТ. са предявили срещу Застрахователно акционерно дружество „Б. В. И. Г.“ АД иск с правно основание чл. 432 от КЗ за осъждане на ответното дружество да им заплати суми в размер на по 170 000 лева / първоначално претендираните такива са от по 150 000 лева, като исковете са увеличени в хода на процеса/, представляващи обезщетения за претърпени неимуществени вреди вследствие смъртта на дъщеря им К. А. А., настъпила след ПТП, станало на 20.02.2018 година, причинено от С. Д. Д. при управление на лек автомобил Ф. Г. с рег. № ****, за който към момента на настъпване на ПТП е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност“ с ответника. С исковата молба е претендирана и законна лихва върху обезщетенията, считано от 23.02.2018 година до окончателното изплащане на сумите. Ищците твърдят, че вината за ПТП е на водача на С. Д. Д. който е нарушил правилата за движение – чл. 20, ал. 1от ЗДП, в резултат на което по непредпазливост е нанесъл телесни увреждания на тяхната дъщеря, довели до смъртта ѝ.

В обстоятелствената част на искова молба се твърди, че двамата ищци като родители на загиналата К. А. са преживели и продължават да изпитват неимоверни душевни болки и страдания вследствие на нейната смърт, животът им останал без смисъл, те били лишени не само от физическото

присъствие на дъщеря си, но и от твърде силната обич и привързаност към тях. Посочено е, че ишците и семейството на дъщеря им са обитавали една жилищна сграда, ежедневно са общували, хранили са се заедно, помагали са си взаимно и са се разбирали, били пример за сплотено и задружно семейство. Ежедневието на ишците било посветено изцяло на дъщеря им и на нейните ненавършили пълнолетие синове – Д. на 15 години и Х. на 12 години. Ишците били горди с дъщеря си, която била позитивна и интелигентна личност, уважавана в професията си – митнически инспектор и в обществото. Новината на ПТП, при което пострадала дъщеря им, била внезапна и неочаквана за ишците и дошла в момент, в който те я чакали да се върне от град С. З. след посещение при техния внук и да им разказва за него. След катастрофата те всеки ден до смъртта на дъщеря си ходели в болницата, изпитвали панически страх и безпокойство за нейния живот. След смъртта ѝ те изпаднали в шоково състояние, непрекъснато плачели и тъгували от тогава и до сега, били напълно сломени и без желание за живот, две години посещавали гроба ѝ всеки ден, а след това ходели през ден. Заради мъката двамата ишци се разболели – вдигали кръвно, изгубили съня си и спокойствието си, отслабнали, непрекъснато мислели за нея, получавали хипертонични атаки, главоболие, хронично безсъние и безпокойство и непрекъснато приемали медикаменти. Майката на ишцата се сринала физически, прегърбила се и подвижността ѝ се влошила рязко, а баща ѝ заболял от хронична еритремия, бил подложен на изследвания и непрекъснато приемал лекарства. След смъртта на дъщеря си ишците се затворили в себе си, дистанцирали се от хората, престанали да се виждат с близки и познати, единствената им утеха останали синовете на тяхната дъщеря, за които те се грижели заедно с баща им.

Становището на ответното застрахователно дружество е за неоснователност на предявените искове по основание и размер. Застрахователното дружество не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила, с който е причинено ПТП от С. Д. Д.. Пред първоинстанционния съд в отговора на исковата молба са изложени доводи за липса на доказателства за виновното и противоправно поведение на застрахования водач, които не се поддържат с въззивната жалба. Направено е и възражение за съпричиняване от страна на пострадалата К. А. и искане за

приложение на чл. 51 ал. 2 от ЗЗД. Твърди се, че тя има съществен принос за настъпването на ПТП, изразяващ се в това, че се е намирала на пътното платно, в непосредствена близост до автомобила, в тъмната част на денонощието и при ограничена видимост за водача, като е нарушила чл. 113 ал. 1 от ЗДВП и чл. 114 от ЗДвП, установяващи задължения и забрани за пешеходците при пресичане на пътното платно. Другото оспорване, което е направено от ответника в преклузивния срок за това, а именно с отговора на исковата молба, е за размера на предявения иск. Поддържа се, че претендираният размер не е доказан, а и е силно завишен, несъобразен със съдебната практика и с конкретните обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за определянето му по справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД.

Съдът, съобразявайки събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема следното:

Ищците ХР. К. АТ. и АНД. К. АТ. са родители на починалата на 23.02.2018 година в резултат на уврежданията, нанесени ѝ при ПТП от 20.02.2018 година К. А. А., което е установено с представените по делото доказателства и като такива са активно материално правно легитимирани да претендират обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на своята дъщеря по смисъла на ППВС 4/1961 година, допълнено с ППВС 5/1969 година. Този въпрос, както и наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество, въз основа на което то е процесуално правно легитимирано да отговаря по предявения пряк иск по чл. 432 от КЗ, са безспорни между страните.

Безспорно е също, а и от събраните писмени доказателства е установено, че ищците са сезирали ответното застрахователно дружество с претенции за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на тяхната дъщеря, като претенцията на ищеца А.А. е от дата 27.03.2018 година, а тази на ищцата Х.А. – от 02.04.2018 година. Ответното застрахователно дружество е отказало изплащане на обезщетения по техните претенции с мотив, че от представените доказателства не може да се заключи, че са налице предпоставките за уважаването им. В този смисъл е писмо изх. № П 00432/07.05.2020 година / стр. 22 от първоинстанционното дело/.

Отказът на застрахователя да изплати извънсъдебно обезщетение

обуславя допустимостта на предявените искове пред съда съгласно изричната разпоредба на чл. 498 ал. 3 предложение второ от КЗ.

С присъда № 17 от 28.05.2020 година, постановена по НОХ дело № 169/2020 година на ОС – С. З., влязла в сила на 12.06.2020 година, С. Д. Д. е признат за виновен в това, че на 20.02.2018 година в землището на село В. Л., област С. З., при управление на лек автомобил Ф. Г. с рег. № *** е нарушил правилата за движение по чл. 20 ал. 1 от ЗДвП / задължение за водачите да контролират непрекъснато ППС, което управляват/, в резултат на което по непредпазливост е причинила смъртта на К. А. А..

Така постановената присъда е задължителна на настоящия съд съгласно разпоредбата на чл. 300 от ГПК относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

От автотехническата експертиза, приета от първоинстанционния съд и неоспорена от страните се установява, че към момента на ПТП К. А. не се е намирала на платното за движение, а е била на западния банкет, на около 0,60 метра западно от западната граница на платното за движение. ПТП е станало в светлата част на денонощието, като за пострадалата не е имало възможност да забележи движещия се към нея автомобил, тъй като е била с гръб към него и е говорила по телефона. ПТП е настъпило след края на ляв завой на пътя, като водачът на Фолксваген Голф е имал възможност да забележи местоположението на К. А. от разстояние от около 80-85 метра. Вещото лице е дало категорично заключение, че причината за ПТП не е проблем с пътната настилка като разлив на масло, увредено асфалтово покритие или друг такъв. Единствената причина за ПТП са субективните действия на водача С. Д. - загубата на контрол над автомобила, при което той е навлязъл на западния банкет и е ударил намиращата се там К. А.. Скоростта на движение на лекия автомобил, управляван от С. Д. непосредствено преди удара е била 66 километра в час, а в момента на удара – 62 километра в час. При изслушването на вещото лице в съдебно заседание на 14.07.2021 година то е заявило, че предходното ПТП, при което пострадалата К. А. е излязла от дясното платно за движение и автомобилът и се е озовал от лявата страна извън платното за движение, няма никаква връзка с процесното ПТП.

Заключението на вещото лице автоексперт е в съответствие със събраните по делото гласни доказателства – показанията на разпитаните в

съдебно заседание на 19.05.2021 година като свидетели С. Д. – водач на причинилия ПТП лек автомобил, както и И. Г., който се е намирал заедно с пострадалата от дясната страна на банкета, след като е спрял за да ѝ помогне. От показанията на двамата е видно, че пострадалата К. А. не се е намирала на платното за движение, а на банкета от дясната му страна, автомобилът на К. А. е бил от лявата страна, също извън платното за движение, а този на свидетеля И. Г. бил спрял отдясно, но на разстояние от около 100 метра. От показанията на свидетеля Д. е видно, че той е загубил управление над автомобила, след като е излязъл от левия завой и е натиснал спирачката, виждайки описаната ситуация на пътя, при което автомобилът му се е изпързал в страни, завъртял се странично, превъртял се един-два пъти и се озовал в нивата от дясната страна. При тези движения на автомобила му била ударена намиращата се от дясната страна извън платното за движение К. А.. И двамата свидетели установяват, че в момента на ПТП е валил слаб дъжд, но е било светло. Липсата на поставен предупредителен триъгълник преди местопроизшествието е установена от свидетеля Д., който заявява категорично, че нито автомобилът на К. А., нито намиращите се от дясната страна хора са пречели на движението по пътното платно, което е било свободно. Свидетелят Г. установява, че след като автомобилът е излязъл от завоя, се завъртял на едната и на другата страна, ударил е К. А., а след това се е преобърне в канавката. Субективната преценка на този свидетел е, че колата, блъснала К. А., се е движила с видимо висока скорост, която наред с неопитността на водача са довели до невъзможността за овладяване на автомобила при натискане на спирачката след излизане от завоя.

При така установената по делото фактическа обстановка съдът намира, че водачът на застрахования при ответника лек автомобил С. Д. е единствено виновен за настъпването на ПТП. Противоправното му поведение се изразява в нарушаване на чл. 20 ал. 1 от ЗДвП, което е признато с влязлата в сила присъда, тъй като макар и движейки се с разрешената за пътния участък скорост, той не е успял да овладее управлявания от него автомобил и това е довело до удара на пострадалата.

При категоричните доказателства, че К. А. се е намирала извън платното за движение, стоейки на едно място и говорейки по телефона, без да е предприемала пресичането му, не може да се приеме наличие на

съпричиняване поради нарушаване на чл. 113, ал. 1 и чл. 114 от ЗДвП. Тези разпоредби установяват задължения за пешеходци при пресичане на платното за движение и са неприложими в конкретния случай.

По отношение на поддържаното с въззивната жалба възражение за съпричиняване, изразяващо се в нарушения по чл. 97, ал. 3 и ал. 4 от ЗДвП, свързани със задължението за поставяне на светлоотразителен триъгълник, съдът намира на първо място, че доколкото същото е въведено за първи път пред въззивната инстанция, а не пред първоинстанционния съд с отговора на исковата молба, е преклудирано. Освен това същото е и неоснователно. Установено е по делото със събраните доказателства, че на мястото на ПТП не е имало светлоотразителен триъгълник. За пострадалата обаче не е съществувало задължение за поставяне на такъв, доколкото нито тя, нито автомобилът ѝ са се намирали на платното за движение и са представлявали някакво препятствие за останалите участници в движението. Съгласно чл. 97 ал. 3 от ЗДвП задължението за поставяне на предупредителен светлоотразителен триъгълник съществува при спряно на платното за движение повредено ППС, което не може да бъде изместено. В случая не сме изправени пред такава хипотеза. Чл. 97 ал. 4 от ЗДвП не установява конкретни задължения за водачите на ППС, а посочва начинът, по който се поставя светлоотразителния триъгълник.

По изложените съображения съдът намира за неоснователно възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалата К. А..

Досежно вида и интензитета на търпените от ищите Х.А. и А.А. болки и страдания вследствие смъртта на тяхната дъщеря К. А. А., която видно от представените доказателства – епикриза и съдебно медицинска експертиза на труп / стр. 43-46/ е в причинна връзка с уврежданията, причинени ѝ при ПТП, по делото са събрани показанията на свидетелите С. Д.а и К. А. А. – брат на починалата К. А., респ. син на ищите. Въпреки възможната заинтересованост на показанията на свидетеля К. А., съдът им дава вяра, тъй като той има непосредствени впечатления за начина, по който родителите му са приели смъртта на своята дъщеря и неговите показания не се опровергават, а напротив - съответстват на останалите събрани по делото доказателства.

Към момента на смъртта на К. А. тя е била на 46 години, ищцата Х.А. – на 73 години, а ищецът А.А. – на 74 години.

От показанията на свидетелите Д.а и А. се установява, че ищите са били много близки със своята дъщеря, живеели са в една къща, в която живеел и синът им, като ищите били на първия етаж, К. А. – на втория и починалата К. заедно с двете си непълнолетни деца и с мъжа, с който съжителствала на съпружески начала – на третия етаж. Всички те живеели заедно, в дома им имало смях и веселие, хранили се заедно. Ищите се грижели за дъщеря си, помагали ѝ при отглеждането на децата ѝ, посрещали ги от училище. К. от своя страна също помагала на родителите си, готвела, водела майка си през ден на лекар в град К.. Помежду им нямало никакви проблеми и спорове, те много се разбирали. Двамата ищци много тежко преживели случилото се с дъщеря им, те били непрекъснато в болницата след ПТП, като преживели кошмарни 72 часа, през които дъщеря им била между живота и смъртта. Случилото се било много изненадващо за ищите. Те чакали дъщеря си да се върне от посещение в град С. З. при големия си син и да им разказва за това, а получили обаждане за катастрофата. След смъртта ѝ нещата в дома им се променили, ищите се разболели, всеки ден ходели на гроба на дъщеря си. Ищцата Х.А. се прегърбила, отслабнала и вече не можела да се движи. Преди смъртта на дъщеря си Х.А. имала заболяване на прешлените, заради което дъщеря ѝ я водила на рехабилитация в град К.. След смъртта на К. всичко загубило смисъл за ищцата Х.А., тя престанала да се грижи за себе си. Ищецът А.А. бил много енергичен човек преди случилото се. След това и той се разболял, получил заболяване на кръвта, като два-три пъти лежал в болница, а всеки месец правил изследвания на кръвта. От свидетелските показания е видно, че цели две години след смъртта на дъщеря си двамата ищци ходели всеки ден на гроба ѝ, като се случвало ищцата на няколко пъти да припада там. Преди смъртта на К. А. ищите и целите семейства на К. А. - двете ѝ деца и съжителя ѝ и на свидетеля К. А., който имал трима сина, се събирали заедно. След това тези събирания били преустановени, сега се събирали само по празници, като на масата имало стол и прибори за К. А., които оставали празни. За синовете на К. А. след нейната смърт се грижели двамата ищци, както и мъжа, с който тя живеела на съпружески начала.

По делото е представена и медицинска документация за

здравословното състояние на двамата ищци след смъртта на дъщеря им К. А.. От двете епикризи, издадени от УМБАЛ „С. Г.“ – град Пловдив / стр. 24-26/ е видно, че през периода от 24.10.2018 година до 29.10.2018 година и от 06.11.2018 година до 12.11.2018 година ищецът А.А. е бил на лечение в Клиниката по клинична хематология заради заболяване „хронична еритропения“, чийто прояви са главоболие, шум в ушите, главозамайване, високи стойности на кръвното налягане. В епикризите е посочено, че става дума за новодиагностицирано заболяване.

Представена е и етапна епикриза на ХР. К. АТ. от дата 06.08.2020 година/ стр. 27/, с посочена диагноза „невротично разстройство, неуточнено, нарушение на вестибуларната функция, неуточнена и мозъчна атеросклероза.

В този документ е вписано, че става дума за емоционално лабилна и напрегната пациентка след загубата на дъщеря ѝ, с общо снижени активни движения на 4-те крайника. Посочено е в анамнезата, че тя съобщава за постоянно безсъние, замайване, световъртеж, нестабилна походка, гадене, чувство за потъване при опит да легне, както и че няколкократно е посещавала невролог през последните две години, като са ѝ назначавани медикаменти от групата на антидепресантите, след спирането на които оплакванията се появявали със същата честота и сила. Към тези оплаквания през последните години се прибавили и паметови нарушения и постоянен шум в ушите.

Съобразявайки тези обстоятелства и установения в чл. 52 от ЗЗД принцип на справедливост при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, съдът намира, че размерът от по 170 000 лева за всеки един от двамата ищци е справедлив. При определянето на този размер са съобразени задължителните указания, съдържащи се в ППВС 4/68 г. От съществено значение за преценката на съда са възрастта на ищите и на загиналата след ПТП тяхна дъщеря, установените помежду им отношенията на близост, привързаност, подкрепа и помощ, последиците за ищите, свързани със значително влошаване на здравословното им състояние – физическо и психическо, с невъзможността да преодолеят загубата на дъщеря си, с прекъсването на семейните традиции, на ежедневните контакти и общо хранене между ищите и техните деца и внуци. Съдът взе предвид факта, че ищцата макар да е създала свое

собствено семейство, не е прекъснала близката си ежедневна връзка със своите родители, разчитала е на тях и на тяхната подкрепа, както и те на нея. Данните сочат, че смъртта на К. А., която е внезапна и е настъпила три дни след ПТП, през които ищците са били обзети от сила тревога и надежда тя да оцелее, която не се е оправдала, е довела до силни и продължителни негативни изживявания, които ищците не са преодолели и до момента.

Определеният размер на обезщетението за неимуществени вреди отчита и икономическите условия в страната към месец февруари 2018 година и е съобразен и с нормативно определените лимити на отговорност по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Тези лимити, макар и да не са абсолютен критерий при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, са индиция за общественото разбиране за справедливост. Размерът на тези лимити непрекъснато нараства. До 01.01.2010 година нормативно определените минимални размери на лимитите са нараствали почти ежегодно, като от 25 000 лева за всяко събитие са достигнали до 700 000 лева за всяко събитие при едно пострадало лице и до 1 000 000 лева – при две или повече лица. След тази дата са определени значително по –високи размери. § 27 от ПЗР на Кодекса за застраховането / отм./ предвижда лимит за едно събитие на имуществени и неимуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт от 1 000 000 лева при едно пострадало лице и от 5 000 000 лева при две или повече пострадали лица. Съгласно чл. 266 от КЗ / отм./, в сила от 11.06.2012 година, задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се сключва за следните минимални застрахователни суми: за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт - 2 000 000 лв. за всяко събитие при едно пострадало лице и 10 000 000 лв. за всяко събитие при две или повече пострадали лица. Сега действащият Кодекс за застраховането, влязъл в сила на 01.01.2016 година, който е приложим към спора по настоящото дело, в чл. 492 предвижда лимит за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт – 10 000 000 лв. / а след изменението с ДВ бр. 101/2018 година – 10 420 000 лева/ за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица.

По изложените съображения съдът намира, че следва да потвърди първоинстанционното решение в обжалваната част, с която на всеки един от двамата ищци е присъдено обезщетение в размера над по 100 000 лева до по

170 000 лева.

Досежно началния момент, от който се дължи законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, съдът намира, че това е датата 23.03.2018 година. На тази дата причинителят на ПТП С. Д. е уведомил застрахователя за настъпилото застрахователно събитие със смъртен случай / стр. 23/.

Разпоредбата на чл. 429 ал. 3 във връзка с чл. 429 ал. 2 т. 2 от Кодекса за застраховане урежда по императивен начин въпроса за дължимите лихви от застрахователя върху застрахователното обезщетение. Според чл. 429 ал. 3 от КЗ от застрахователя се плащат лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430 ал. 1 т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В случая въз основа на събраните по делото доказателства следва да се приеме, че това е датата на уведомяване на застрахователя от застрахования - 23.03.2018 година. С първоначалното решение първоинстанционният съд е присъдил законната лихва върху обезщетенията за неимуществени вреди с начален момент 23.02.2018 година. С решение № 260362/21.12.2021 година е отстранена по реда на чл. 247 от ГПК очевидна фактическа грешка в първоначалното решение № 260291/19.08.2021 година, като е посочено, че законната лихва се дължи от 23.03.2018 година. След постановяване на това решение за жалбоподателя е отпаднал правния интерес от поддържане на изложените във въззивната жалба доводи, че началният момент, от който се дължи законната лихва е 23.03.2018 година, а не посочения с първоначалното решение 23.02.2018 година.

С оглед изхода на спора право на разноски за въззивната инстанция имат ответниците по въззивната жалба Х.А. и А.А.. На основание чл. 38 ал. 2 от Закона за адвокатурата на адвокат В.О. следва да бъде заплатено адвокатско възнаграждение за осъществената безплатна правна помощ при условията на чл. 38 ал. 1 т. 2 от Закона за адвокатурата на всеки един от двама ответници по въззивната жалба. При обжалваем интерес от по 70 000 лева по всеки един от двата субективно съединени иска, минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съгласно чл. 7 ал. 2 т. 4 от Наредба

№ 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения е по 2630 лева, или общо 5260 лева.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260291 от 19.08.2021 година, постановено по т.дело № 1240/2020 година по описа на Окръжен съд – С. З., в което с решение № 260362 от 21.12.2021 година, постановено в производство по чл. 247 от ГПК, е допусната поправка на очевидна фактическа грешка, **В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ, С КОЯТО** е осъдено Застрахователно акционерно дружество „Б. В. И. Г.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С. 1000 , район Т., пл. П., №*, да заплати на ХР. К. АТ., ЕГН ***** и на АНД. К. АТ., ЕГН *****, двамата от град С., ул. К., № **, със съдебен адрес град С., ул. Г. С., № *, о. *, адвокат В.О., суми в размера над по 100 000 лева до по 170 000 лева за всеки един от тях, представляващи обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на тяхната дъщеря К. А. А., настъпила при ПТП на 20.02.2018 година, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 23.03.2018 година до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество „Б. В. И. Г.“ АД, ЕИК *****, да заплати на адвокат В.О., с адрес град С., ул. Г. С., № *, о. *, на основание чл. 38 ал. 2 от Закона за адвокатурата сумата от 5260 лева за оказаната безплатна правна помощ пред въззивната инстанция на ХР. К. АТ., ЕГН *****, и на АНД. К. АТ., ЕГН *****, двамата от град С., ул. К., № **.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____